

S tem so ustvarili videz bogastva; kakor povsod tako tudi v glasbi slepita blesk in sijaj in prenekaterega prevarata, da vidi v njih cilj in višek vseh prizadevanj. Videti je, da se prav sedaj odmika takšno zmotno mnenje treznejši presoji; vendar je odklon od njega kar prevelik in obsoja vsevprek tudi vredno hkrati z manj vrednim, kot je že navada pri pretiravanju. Sedaj smo nekako sredi obdobja, ki obsoja vzibavanje v zvokovne čare in priporoča namesto njih trpka okostja brez mikavnosti. Glasba sedanjosti je mnogokdaj suhljata, bridka in trpka kot nezrelo sadje; vendar zagovorniki abstraktnih struj hvalijo te njene odbijajoče lastnosti, češ da so zdrava reakcija na prejšnje preobilje. To seveda ni napredek, temveč osiromašenje, ki pride prav vsem tistim, katerim manjka domiselnosti in ki se vesele, da lahko svoje tršate produkte oddajajo kot poslednji modni krik. Verjetno je to stanje prehodno; bila pa bi prav tako stvar glasbene estetike, da bi nanj opozorila in da bi ne čakala, kdaj se bo samo spremenilo; kajti le s takšnim bistrovidnim ravnanjem bi postala vodeča v glasbeni znanosti in bi ne bila več samo njen privesek, nekakšen posinovljen del glasbene zgodovine, ki ima pogled uprt nazaj in ne more iz doseđanjega sklepati na bodoče. Vsaka takšna znanost pa je v bistvu le znanje ter ji ne pritiče višji naziv.

SKRB

Matej Bor

Prišla je vame
in poslala ven
vse drugo
in sedla
na svoj tron.
Jaz pa sem pal pred njo
in jo rotil:
Usmiljenje!
Vendar še preden sem končal,
sem se pogreznil v molk:
in potem sva molčala oba,
molčala
vsak svoj molk.
Molk osvajalca in molk
podložnika.